

lige Midler. Endvidere bemærkes i Motiverne, at naar man ikke har valgt den Vej, som det under Forhandlingerne fra visse Sider er blevet fremhævet vilde være den rette at følge, og som ogsaa den nyeste tyske Lovgivning er slaaet ind paa, nemlig *Tvangsforsikrings-Vejen*, men har ment at burde fastholde *Forsørgelsesprincippet*, er dette „begrundet ved en Betragtning af den allerede her i Landet gældende Lovgivning om Samfundets Forsorg for Børn“. Ved Lov Nr. 130 af 27. Maj 1908 er der tilsikret ugifte Mødre Ret til at faa det Barnefaderen paalagte Underholdsbidrag udbetalt af det offentlige uden Fattighjælps Virkning, selvom Barnefaderen er afgaaet ved Døden, og efter Lov Nr. 131 af 27. Maj 1908 afholder det offentlige ligeledes uden Fattighjælps Virkning for den forladte, fraseparerede eller fraskilte Hustru det Underholdsbidrag, som Manden ifølge Overøvrighedens Bestemmelse skal udrede til hans ægte Barn, uanset at han er død paa det Tidspunkt, da Bidraget udbetales, og der maa da „formentlig erkendes at være et retfærdigt Krav paa, at Samfundet yder Enker og Enkemænds uforsørgede Børn en tilsvarende Bistand; den uforskyldte Nødstilstand maa afhjælpes ogsaa for denne endnu tilbageblevne Gruppe af Børn“. — Med Hensyn til Udgiften anføres, at der ikke kan antages at blive Tale om Underholdsbidrag til et større Børnetal end 30,000 Børn; sættes det aarlige Gennemsnitsbidrag til 72 Kr. pr. Barn, bliver Maksimum for Udgiften 2,160,000 Kr., hvoraf en Trediedel eller 720,000 Kr. vil falde Statskassen til Byrde.

Det udtales i den af *Folketingets* Udvalg afgivne Betænkning, at Udvalget har kunnet tiltræde Lovforslagets Hovedprincip, at der af det offentlige uden Fattighjælps Virkning skal ydes fattige Enker og Enkemænd en Understøttelse som Bidrag til Udgifter ved deres Ægtebørns Underhold og Opdragelse, en Understøttelse, der fastsættes efter et Skøn i hvert enkelt Tilfælde. »Naar der i Udvalget« — tilføjes der — »er opnaaet Enighed om dette Hovedprincip, er det ikke, fordi det er et Udtryk for samtlige Udvalgsmedlemmers Ønsker; den Tanke har været antydet, om det ikke var muligt at gaa Forsikringsvejen, hvorved Princippet »Hjælp til Selvhjælp« vilde blive bragt i Anvendelse; ligeledes er der ført en kort Forhandling om, hvorvidt det vilde være formaalstjenligt, i Stedet for at fastslaa »det frie Skøn« i Loven, at indføre faste Takster. Det er endvidere blevet anført, at der maatte skelnes mellem selvforskyldt og uforskyldt Trang, og dette kan ved